DZIENNIK URZĘDOWY

ces. i król. Komendy obwodowej w Lublinie.

IV. ROCZNIK.

Część III — Wydana i rozesłana dnia 31-go sierpnia 1918 roku.

20.

Zakaz noszenia mundurów przez byłych żołnierzy polskich.

Z powodu trudności nabycia ubrań cywilnych zezwala się żołnierzom i podoficerom rozwiązanego korpusu polskiego na noszenie ich dotychczasowych mundurów, jednak po zdjęciu odznak. Jako odznaki należy rozumieć:

1. Na czapce:
   a) kokardy,
   b) orły,
   c) łańcuszki i galony.

2. Na bluzie:
   a) odznaki na kołnierzu — do których też należą wyłogi (wypustki),
   b) odznaki na rękawach — z wyjątkiem odznaki dla rannych z paska wełnianej materji.
3. Na spodniach.
   a) szerokie lampasy kolorowe.

Ordery wolno nosić dalej.

Byłym oficerom polskim jest wzbronione dalsze noszenie mundurów.

Przekroczenia tego zakazu noszenia mundurów będą karane w myśl rozp. Nacz. Kom. Armji z dnia 19 sierpnia 1915 № 30 Dz. rozp. grzywną do 2000 Kor. lub aresztem do 6 ciu miesięcy.

L. A. 2753.

21.

Przepisy o przemiale na rok gospodarczy 1918|919 od dnia 15 lipca 1918.

Obrót produktami zbożowymi i przemiał w młynach normuje się w obrębie c. i k. Powiatu Lubelskiego w następujący sposób:

1. Przemiał zboża jest wyłącznie na podstawie „Pozwoleń na przemiał" dozwolony.
2. Pozwolenia na przemiał wydawać będzie dla właścicieli małej posiadłości przynależny c. i k. Posterunek Żandarmerji, dla wielkiej posiadłości Oddział rolniczy c. i k. Komendy powiatowej.
3. Do młyna wolno przewozić tylko na podstawie prawidłowych pozwoleń i tylko taką ilość i rodzaj zboża na jakie pozwolenie na przemiał opiewa.
4. Pozwolenie na przemiał ma być natychmiast po przyjęciu zboża w młynie wpisane do księgi młyńskiej.
5. Pozwolenie na przemiał i wszystkie na to pozwolenie przywiezione worki ze zbożem należy oznaczyć liczbą bieżącą, pod którą pozwolenie na przemiał w księdze młyńskiej wpisane zostało.
6. Przemiał zboża musi się odbywać kolejno w ten sposób w jaki w księdze młyńskiej wpisano.
7. Przemiał być może tylko na taki gatunek mąki uskuteczniony jaki w pozwoleniu wpisano.
8. Worki z wymieloną mąką muszą być tą samą liczbą oznaczone jaką oznaczono zboże, z którego przemiał uskuteczniono.
9. Po uskutecznionym przemiale należy natychmiast mąkę względnie otręby przewozić i te ilości do księgi młyńskiej wpisać.
10. Przy wydawaniu mąki należy stronie wydać drugą połowę pozwolenia na przemiał, w której musi być wpisana ilość mąki względnie otrębów oraz dzień w którym mąkę z młyna zabrano.

    Ta połowa pozwolenia służy jako przekaz na wywóz z młyna i ma być po uskutecznionym przewozie oddana c. i k. Posterunkowi Żandarmerji.
11. Do młyna wolno przyjąć tylko taką ilość zboża, jaka może być przemielona w przeciągu trzech dni.
12. Zbieranie i składanie większych ilości jest zabronione.
13. Przemiał w nocy t. j. od godz. 10-ej wieczorem do godz. 6-ej rano jest zabroniony.
14. W młynie ma się znajdować dobra waga i ciężarki.
15. W każdym młynie ma być umieszczona na widocznem miejscu taryfa cen za przemiał. Ceny za przemiał będą przez c. i k. Komendę każdorazowo wydawane.
16. Niezastosowanie się do tych przepisów będzie karane przez c. i k. Komendę powiatową w drodze administracyjnej grzywną do 5000 koron lub aresztem do sześciu miesięcy, oraz zamknięciem młyna na czas nieograniczony. W wypadkach, w których stosunki miejscowe koniecznie wymagałyby uruchomienia młyna, może Komenda wprowadzić zarząd przymusowy na koszt i niebezpieczeństwo właściciela lub dzierżawcy młyna.
17. Niniejsze przepisy muszą być w każdym młynie umieszczone na dobrze widocznem miejscu.
18. Niniejsze przepisy wchodzą w życie i mają moc obowiązującą od dnia 15 lipca 1918.

Z. K. № 10433.

22.

Uregulowanie obrotu workami.

Na podstawie rozporządzenia c. i k. Zarządu Wojskowego w Polsce z dnia 3-go czerwca 1918 (Dz. rozp. część XI) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedmiot rozporządzenia.

Jako worki w myśl niniejszego rozporządzenia należy uważać wszystkie nowe, jakoteż stare, używane i wymagające naprawy worki o pojemności wyżej 16 kg (1 pud) a to bez względu na ich pierwotne przeznaczenie jak również na rodzaj materjału, z jakiego są sporządzone.

§ 2. Zajęcie i wywłaszczenie.

Wszystkie na obszarze Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego znajdujące się worki (§ 1) zostają wywłaszczone, równocześnie zaś zakazany wolny handel i obrót workami oraz ich przerabianie. Aż do ukończenia postępowania wywłaszczającego zostają worki zajęte.

§ 3. Obowiązek zgłaszania.

Każdy właściciel, posiadacz lub przechowawca worków w ilości powyżej 10-ciu sztuk jest obowiązany zgłosić je we właściwej c. i k. Komendzie powiatowej do dnia 1 lipca 1918 r.

§ 4. Obowiązek oddania.

Każdy właściciel, posiadacz lub przechowawca worków jest obowiązany odstąpić wszystkie swoje zapasy worków wynoszące ponad 10 sztuk legitymowanym przez Centralę dla spożytkowania płodów rolnych Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego w Lublinie agentom „Zakładu dla zakupu i rozdziału worków c. i k. Centrali dla spożytkowania płodów rolnych Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego w Lublinie“, skoro ci u niego zgłoszą i wylegitymują się, a to po cenach odpowiednich na podstawie dobrowolnego porozumienia ustalonych.

Następujące ceny ustanawia się jako odpowiednie.

za 5 — 6 pudowe (80 — 100 kg) worki na mąkę, cukier i nasiona. . . od K 7.— do 9.—
za 4 — 7 „ (65 — 100 kg) „ „ zboże i inne produkta . . . „ K 4.— „ 7.—
za wszystkie mniejsze worki, jak również wszelkie worki niezdatne do przechowywania produktów (worki na paszę treściwą, sól, melassę, nawozy sztuczne, węgle i t p.) . . . . od K 2.— do 4.—

Ceny te rozumieją się za worki używane, niepodarte, targowej jakości.
Za zupełnie nowe oraz za specjalnie dobrej jakości worki (lniane, konopne i t. d.) może być cena, ustanowiona jako odpowiednia, podwyższona do 50%.
Przy workach potrzebujących naprawy może nastąpić odpowiednia obniżka ceny aż do 25%.
W razie nie dojścia do skutku porozumienia co do ceny. oznacza ją c. i k. Komenda powiatowa po wysłuchaniu dwóch rzeczoznawców, przyczem za podstawę służy cena tu jako odpowiednia ustanowiona.

§ 5. Wywłaszczenie.

Każdemu właścicielowi, posiadaczowi lub przechowawcy worków, wzbraniającemu się oddać swe zapasy legitymowanym agentom mimo zaofiarowania ceny odpowiedniej po myśli § 4-go niniejszego rozporządzenia, zostaną one przymusowo wywłaszczone.
Wywłaszczenie przeprowadza właściwa c. i k. Komenda powiatowa na wniosek legitymowanego agenta.
Na wypadek wywłaszczenia ma wywłaszczony jedynie prawo do połowy ceny odpowiednio określonej w § 4 niniejszego rozporządzenia.

§ 6. Zwolnienie dla celów handlowych, przemysłowych i rolniczych.

Od obowiązku oddania w myśl § 4-go tego rozporządzenia są zwolnione worki, których kupcy, przedsiębiorstwa przemysłowe i rolnicy potrzebują do dalszego prowadzenia swoich przedsiębiorstw.

Granice, w jakich zwolnienie ma nastąpić, określa na prośbę strony właściwa c. i k. Komenda powiatowa.

§ 7. Pokrycie zapotrzebowania ludności.

Celem pokrycia zapotrzebowania ludności urządzi Zakład zakupu i rozdziału worków przy c. i k. Centrali dla spożytkowania płodów rolnych Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego przynajmniej po jednej składnicy dla drobnej rozsprzedaży worków w siedzibie każdej c. i k. Komendy powiatowej.

W składnicach dla drobnej rozsprzedaży sprzedawane będą worki na podstawie pozwoleń do zakupna, wydawanych przez c. i k. Komendy powiatowe stronom w miarę stwierdzenia istotnej potrzeby, a to po stałych cenach wedle cennika ogłaszanego od czasu do czasu przez c. i k. Centralę dla spożytkowania płodów rolnych Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego.

§ 8. Urzędowe dochodzenia.

C. i k. Komenda powiatowa może w każdej chwili przez oględziny lub przeszukanie domu stwierdzić, czy obowiązkowi zgłoszenia uczyniono zadość.

W razie zaniechania lub niezgodnego z prawdą zgłoszenia winna strona obowiązana do zgłoszenia ponieść koszta tego dochodzenia. Stosownie do wyników dochodzenia zarządzone być może wywłaszczenie i ukaranie.

§ 9. Postanowienia karne.

Kto zaniecha zgłoszenia przepisanego w § 3 tego rozporządzenia lub podaje przy zgłoszeniu nieprawdziwe okoliczności lub w tem współdziała,

kto wzbrania się dopełnić obowiązku oddania w myśl § 4 niniejszego rozporządzenia,

albo w myśl § 1 i 2 tego rozporządzenia zajęte zapasy worków zataja albo bezprawnie usuwa z miejsca ich przechowania.

będzie karany przez c. i k. Komendę powiatową o ile czyn nie podpada pod surowszy przepis karny, grzywną do K. 10.000 lub aresztem do 6-ciu miesięcy.

Obok kary można w szczególności w razie zaniechania zgłoszenia po myśli § 3-go tego rozporządzenia orzec przepadek zapasów.

§ 10. Wejście w życie.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

L. A. Nr. 2982.

23.

Zajęcie nasion oleistych.

Na podstawie rozporządzenia z dnia 20 czerwca 1918 L. 37 Dz. rozp. dotyczącego zużytkowania zbiorów rolnych zarządza się co następuje:

§ 1. Nasiona oleiste.

Nasionami oleistymi w rozumieniu tego rozporządzenia są: mak, rzepak, siemię lniane, siemię konopne, nasiona gorczycy, lnianki, słonecznika, gorczycznika, (pszonak) jak i inne produkta ziemne nadające się do wytłaczania oleju.

§ 2. Obowiązek zgłaszania.

Każdy kto posiada nasiona oleiste (§ 1) winien zgłosić w Oddziale rolniczym c. i k. Komendy powiatowej ilość jego, rodzaj i miejsce przechowania. Czas zgłoszenia oznaczy Komenda powiatowa.

§ 3. Zajęcie.

Zapasy nasion oleistych zajmuje się na rzecz Zarządu wojskowego. Od zajęcia jest wolna ilość potrzebna producentowi w jego gospodarstwie jako nasienie, a mianowicie na 1 morg.:

5 kg. maku
8 kg. rzepaku
60 kg. siemienia konopnego
100 kg. siemienia lnianego

Zajęcie ma ten skutek, że nasiona nie śmią być przerabiane, zużyte, sprzedane względnie kupowane—o ile w rozporządzeniu tem lub w osobnych przepisach nie wyda się innych zarządzeń.

Interesa zawarte wbrew temu zakazowi są nieważne.

§ 4. Odstawa. Odbiór.

Producent jest obowiązany odstawić wszystkie zajęte zapasy nasion oleistych do miejsc odbioru oznaczonych przez Komendę powiatową i w czasie przez Komendę oznaczonym.

§ 5. Ceny.

Za odstawione przez producenta nasiona oleiste należy się taka cena jaka została umówiona w kontraktach uprawy lub dostawy.

O ile nie było żadnych kontraktów oznacza się następujące ceny:

Mak	200 K.
Rzepak zimowy, letni, siemie lniane, konopne i gorczyczne	115 K.
lnianka	80 K.
nasienie słonecznika (niełuszczone) . . .	70 K.
nasienie gorczycznika	60 K.

Ceny rozumieją się za 100 kg. netto, loco magazyn odbioru za towar dobry, zdrowy, czysty i suchy.

Za inne produkty nadajace się do tłoczenia oleju oznaczy Komenda ceny w każdym poszczególnym wypadku. Przy jakości gorszej nastąpi stosowne obniżenie ceny.

§ 6. Przeróbka.

Nasiona oleiste wolno przerabiać tylko na podstawie pisemnego zezwolenia Gen. Gub. Wojsk. w fabrykach będących pod dozorem Gubernatorstwa.

Wszystkie inne fabryki i tłocznie oleju każdego rodzaju pozostają nadal zamknięte.

§ 7. Postanowienia karne.

Przekroczenia tego rozporządzenia albo przepisu wydanego na podstawie tego rozporządzenia podlegają postanowieniom karnym § 11 rozp. z dnia 20 czerwca 1918 Nr. 37 Dz. rozp. dotycz. zużytkowania płodów rolnych.

Przytem można na podstawie § 12 tego rozp. orzec przepadek zapasów.

§ 8. Uchylenie dawniejszych przepisów.

Znosi się rozporządzenie z dnia 20 czerwca 1917 Nr. 68 Dz. rozp. odnoszące się do zajęcia nasion oleistych.

§ 9. Wejście w życie.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Lublin, dnia 22. lipca 1918.

L. A. № 1349|18.

24.

Produkcja nasion warzywnych.

Trudności jakie się już w tym roku gospodarczym okazały przy nabywaniu nasion warzywnych, wzrosną w przyszłym roku do tego stopnia, że nader konieczną rzeczą jest, potrzebne nasiona warzywne w możliwie największej ilości we własnym obrębie produkować.

Na rok gospodarczy 1918|19 zarządza się zatem:

1. Na przydział jednorocznych nasion warzywnych na rok gospodarczy 1918/19 nie należy ze względu na ogólny brak tychże zupełnie liczyć. Wszyscy zatem posiadacze gruntów mają sami hodować jednoroczne nasiona warzywne potrzebne do uprawy w najbliższym roku.

2. Przygotowania do hodowania dwurocznych nasion warzywnych należy już w tym roku przedsięwziąć.

Odnośnie go tego rozporządza się co następuje:

W ogrodach warzywnych należy odpowiednią część zarezerwować dla produkcji nasion.

Do wszystkich robót połączonych z uprawą nasion należy o ile możności używać ludzi odpowiednio wykształconych.

Nasiona jednorocznych nasion warzywnych (sałata, szpinak, koper, ogórki) należy na czas zebrać, dobrze wysuszyć i w suchych miejscach przechować, przedewszystkiem zaś przed myszami i t. p. zabezpieczyć.

W jesieni i w zimie należy częściej zwracać uwagę aby nasiona przez leżenie nie uległy zepsuciu.

Co do dwurocznych roślin wszystkie głowiaste: kalarepa, kalafiory, kapusta, potem warzywa korzeniowe: marchew, pietruszka, buraki i t. p. dalej cebula, czosnek, należy wyszukać w jesieni, silne, zdrowe sadzonki, względnie rośliny (pędy albo korzenie), przechować w piwnicy (przy większych ilościach także w stertach) i wczesną wiosną zasadzić.

Wzywa się posiadaczy gruntów, którzy prowadzą hodowlę warzywa, aby pozostawili odpowiednią część warzywa dla hodowli nasion. Z uwagi na prawdopodobieństwo, że w przyszłym roku gospodarczym wypadnie jeszcze wyższe ceny płacić za nasiona, leży w interesie posiadaczy gruntów produkcję nasion warzywnych powiększyć.

25.

Zniżki przewozowe dla odbudowy zniszczonych miejscowości w Polsce.

Od dnia 1 lipca 1918 aż do odwołania wchodzą w zastosowanie na liniach c. i k. północnej kolei wojskowej 50 proc. zaokrąglone na całe halerze zniżki taryfy przewozowej miejscowej za przewóz wymienionych materjałów;

Drzewa piennego jako budulcowego, budulca tartego obrabianego jak belek, łat, (stopni) listw (z wyjątkiem krajników), słupów, węgarów, tarcic, dyli, desek, tych ostatnich także heblowanych, opatrzonych wpustami, otoczyn surowych i tarcic, wapna palonego i gaszonego, cementu, gipsu, cegieł dachówek, kamienia murarskiego, łupku, płyt cementowych, płyt do wykładania podłóg i ścian, słupów gipsowych, rur glinianych, rynien glinianych, łupku asbestowego i cementowego, papy dachowej, blachy, szyb, drzwi i odrzwi, ram okiennych i futryn, gontów, pieców kaflowych, kuchen kaflowych, kitu szklarskiego, smołowca, środków do impregnowania drzewa i konserwacji ram okiennych, drzwi i odrzwi, rozebranych baraków, rozebranych stodół, płyt kamiennych.

Warunkiem zastosowania zniżek jest przestrzeganie postanowień taryfy przewozowej miejscowej c. i k. Kolei wojskowej. Materjał nadawany być może w ilościach dowolnych. Przesyłka musi być adresowana do któregoś ze stowarzyszeń budowlanych, ze stacji ma być odwieziona furmankami albo kolejkami dojazdowymi.

Zniżki stosowane będą tylko do takich przesyłek, przy których nadawaniu dołączone będzie do listu przewozowego osobne poświadczenie „Patronatu“ stowarzyszeń budowlanych przy głównym Komitecie ratunkowym w Lublinie. Poświadczenie to ma podać bliższe okre-

ślenie i wagę przesyłki, stację nadawczą i przeznaczenia, cel zużycia materjału na odbudowę oznaczonej miejscowości, wreszcie adres odnośnego związku budowlanego.

Dołączenie tego poświadczenia, które zatrzyma stacja przeznaczenia, ma być uwidocznione na liście przewozowym w rubryce co do zastosowania taryfy.

Kolej zastrzega sobie w poszczególnych wypadkach prawo zażądania wykazania sposobu użycia przesyłki (także i po przesyłce — przez sprawdzenie na koszt odbiorcy).

Gdyby przesyłka nie była użyta bezpośrednio w celu oznaczonym w poświadczeniu, zapłaci odbiorca oprócz dopłaty różnicy pomiędzy zniżoną a normalną taryfą—jeszcze podwójną różnicę.

L. A. 3079.

26.

Zbiór pokrzywy.

Uważana dotąd tylko jako chwast i nie znana ze swych własności pokrzywa, jako roślina włóknista posiada zwłaszcza w obecnych czasach szczególne znaczenie taksamo jak len i konopie.

Zbierajcie pokrzywę!

Za 100 kg. zdrowych i suchych łodyg pokrzywianych zapłaci c. i k. Komenda powiatowa

35 koron

w odbiorczym magazynie c. i k. Komendy powiatowej.

Przy zbieraniu pokrzyw należy na następujące punkta zwracać uwagę.

1. Rżnięte pokrzywy muszą conajmniej mieć 60 cm. wysokości.
2. Nie można rośliny z korzeniem wyrywać tylko nożem, sierpem lub też kosą przy samej ziemi obcinać.
3. Łodygi nie mogą być połamane.
4. Podobnie jak zboże w snopkach winny być wysuszone.
5. Powietrze ze wszystkich stron powinno mieć wolny dostęp.
6. W dobrze przewietrzanych miejscach np. strychu, spichlerzu i t. p. powinno się (jeśli tego zachodzi potrzeba) jeszcze raz dobrze rośliny wysuszyć.
7. Zbieranie mokrych roślin jest zakazane.
8. Łodygi muszą być tak suche, aby z łatwością można liście otrząść. Liście te są cenną paszą dla bydła.
9. Także liście nie mogą być mokre. Liście należy strzedz od kurzu i innych naleciałości.
10. Suche łodygi powinno się razem składać i z obu końców silnie drutem lub słomą związać, liście zaś w ballach prasować.
11. Od czasu do czasu powinno się uzbierane zapasy oglądać, zepsute liście i łodygi wyrzucać — w przeciwnym bowiem razie cały zapas zepsuć się może.

L. A. № 3006.

27.

Zwracanie nieruchomości powracającym ewakuowanym.

Na poostawie rozporządzenia Gen. Gub. Wojskowego Nr. Z l. 107271/18 i W. A. Nr. 4372|18 Ldw. zarządza się co następuje:

Powracającym z Rosji ewakuowanym winni naczelnicy gmin i sołtysi o ile zachodzi potrzeba za przybraniem asystencji żandarmerji udzielać jaknajwydatniejszego poparcia przy obejmowaniu przez nich własnych gospodarstw i inwentarzy. Organa pomienione mają udzielać tym bez własnej winy popadłym w nieszczęście, jak najdalej sięgającej pomocy, przy zachowaniu wszelkiej bezstronności.

Organa te winny zatem przy oddawaniu prawym właścicielom ich posiadłości, nadarzające się różne nieporozumienia wyrównywać w drodze dobrowolnego porozumienia się obu stron, ażeby w ten sposób uniknąć uciążliwej drogi sądowej i ażeby ewakuowani jaknajprę-

dzej mogli wejść w posiadanie swych uprawnień i przystąpić sami jaknajszybciej do produkcji własnych środków żywności.

W razie zajścia sprzeczności, które na pozór wydają się do nieprzezwyciężenia, mają gminy bezzwłocznie zwrócić się z doniesieniem stanu sprawy do Komendy powiatowej — oddział rolniczy, celem uzyskania rozstrzygnięcia.

Ażeby dostarczyć pewnych wskazówek, mogących służyć do załatwiania najczęściej zachodzących kwestji spornych, zauważa się co następuje:

Gospodarstwa oddane w swoim czasie przez właściciela do uprawiania względnie administracji mają być zwrócone w takim stanie, w jakim znajdowały się przy oddaniu. O ile istnieją umowy prawne, należy ich treść w pierwszej linji użyć za podstawę ugody.

Jeżeli właściciel względnie jego krewni powrócą przed albo w czasie zasiewów wiosennych, to w pierwszej linji oni mają prawo do używania budynków i uprawiania roli, a nie tymczasowy użytkowca. O ile zachodzi potrzeba należy przeprowadzić sprawiedliwą ugodę, ewentualnie przez wykupno przez ewakuowanych zasiewów zimowych i t. p.

Użytkowanie gruntów, które przez Komendy albo przez gminy zostały nadane, przysłuża tymczasowym użytkowcom tylko o tyle, o ile w uprawę włożyli pracę i kapitał. Z tego powodu powracający właściciel ma prawo bezzwłocznego objęcia wszystkich nieuprawionych gruntów, pól leżących odłogiem, naturalnych łąk i pastwisk, jak też zbioru z sadów.

Jeżeli użytkowca objął w gospodarstwie nawóz, a na gospodarstwie znajduje się obecnie nawóz, pochodzący od bydła trzymanego przez użytkowcę, to rozumie się samo przez się, że powracający ma prawo użyć tego nawozu w takiej ilości, jaką swojego czasu zostawił w gospodarstwie.

Jeżeli użytkowca uszkodził budynki, należy na niego wpłynąć ażeby je przywrócił do pierwotnego stanu. Budynki zniesione winien ten, który winę ponosi odbudować na własne koszta. Używane przez użytkowcę i wskutek tego uszkodzone lub zanieczyszczone budynki mieszkalne i gospodarcze mają być oddane powracającemu w porządku. Wycięty drzewostan, jak też i wszelkie inne szkody ma zwrócić ponoszący winę w pełnej mierze. Przedewszystkiem należy nalegać na to, ażeby inwentarz żywy i martwy oddany w przechowanie przez ewakuowanego mieszkańcom pozostającym na miejscu, lub też inwentarz, który nieuprawnieni samowolnie sobie przywłaszczyli—za uiszczeniem odszkodowania, względnie po naprawie uszkodzeń powstałych wskutek zużycia, zwrócono właścicielowi, przyczem należy dążyć do unikania ścigania karno sądowego.

Sporne przedmioty inwentarza należy, aż do rozstrzygnięcia pozostawić powracającemu, o ile ważne okoliczności nie wymagają innego sposobu przechowania.

Rozporządzenie powyższe ma znaleźć zastosowanie także do tych, którzy w czasie wojny uciekli, a obecnie wracają.

Komenda powiatowa oczekuje od wszystkich organów gminnych i posterunków żandarmerji trafnego i energicznego wystąpienia, przez co wiele kwestji spornych może znaleźć załatwienie na drodze ugodowej.

Z. K. 12419|18.

28.

Zwalczanie bandytyzmu.

Wobec zatrważającego rozszerzania się bandytyzmu zarządza się po myśli rozkazu c. i k. Jeneralnego Gubernatorstwa wojskowego z dnia 3. lipca 1918 IX Präs. № 10386|18, co następuje:

1. Domy, względnie miejscowości, które bandytom służyły za schronienie, o ile o tem na czas nie doniesiono, spali się.
2. Wójtowie, którzy wiedzieli o pobycie bandytów w swojej gminie, a zaniedbali donieść o tem władzy, będą uważani za współwinnych.
3. W podejrzanych miejscowościach weźmie się zakładników.
4. Zakazuje się najsurowiej wszelkiego ruchu ciężarowego w porze nocnej, a to od 1-go kwietnia do 30-go września od godziny 9 ej wieczorem do 5-ej rano, a od 1-go października do 31-go marca od godziny 7-ej wieczorem do 6 ej rano.
5. Wszelkie restauracje i wyszynki mają być bezwarunkowo zamykane o godzinie 9 ej wieczorem.
6. Każdy właściciel domu zobowiązany jest donieść właściwemu sołtysowi o przybyciu nowego mieszkańca, a to w przeciągu 24 godzin od przybycia tegoż.

Wszelkie wykroczenia przeciw postanowieniom pod 4, 5 i 6 będą najsurowiej karane.

L. A. № 6082|18.

29.

Tępienie ostu.

Na podstawie rozporządzenia c. i k. Gen. Gub. Wojsk. W. A. № 146512 z dnia 12 listopada 1917 ogłasza się w sprawie tępienia ostu co następuje:

1.

Najpewniejszym środkiem na wytępienie ostu jest obok starannej uprawy gleby i używania oczyszczonego nasienia, dokładne plewienie. Plewienie uskutecznia się:

a) w początku wyrastania, gdy roślina ostu jest jeszcze mała, przez wycięcie jej zapomocą odpowiedniego, podobnego do łopatki noża. Wycinanie takie musi się często powtarzać, aby korzenie ostu w zupełności usunąć. Należy przytem zważać aby cały korzeń usunąć, gdyż pozostałe części korzenia wypuszczają nanowo.

b) gdy oset jest już większy, może być przy sprzyjających warunkach po deszczu, wyciągnięty z roli wraz z korzeniem.

2.

Jeżeli w czasie żniw znajdują się jeszcze na polu osty w większej ilości, należy je po zwiezieniu plonów — spalić na polu.

Nie należy nigdy składać ostu na drogach polnych lub miedzach — gdyż stąd rozsiewa się dalej ten uporczywy chwast.

3.

Jeżeli na ugorach, pastwiskach, miedzach, w rowach przydrożnych znajdują się osty w większej ilości, tak że wyplewienie byłoby połączone z trudnościami i kosztami, należy je przed zakwitnięciem skosić, złożyć, a następnie spalić.

Należy to powtarzać w ciągu roku częściej, aby ta szkodliwa roślina nie zakwitała, a tem mniej nie dojrzewała.

4.

Co do niszczenia tego chwastu na rolach opuszczonych ma wydać stosowne zarządzenia komisja rolnicza, złożona na podstawie Rozp. Nacz. Komendy Armji z dnia 3 kwietnia 1916 L. 54 Dz. rozp. dla tej gminy, w której okręgu leży ta rola. W tych wypadkach rozchodzić się będzie przeważnie o to, aby oset skosić przed zakwitnięciem i jeżeli nie da się zużyć na paszę, złożyć i o ile możności przysypać ziemią, celem przerobienia na kompost.

Jeżeli się to przeprowadzić nie da, należy oset po wyschnięciu spalić.

Przekroczenia tego rozporządzenia — o ile czynność nie podpada pod surowsze przepisy ustawy, ulegną karze pieniężnej do 50 kor., a w razie niemożności zapłaty — karze aresztu do 5 dni.

Pozatem może Komenda powiatowa zarządzić niszczenie ostu na koszt opieszałych zobowiązanych.

30.

Wprowadzenie nowych kategorji znaczków stemplowych.

Na podstawie upoważnienia Naczelnej Komendy Armji z dnia 9. czerwca 1918 r. M. V. Nr. 321199 zaprowadza się nowe kategorje znaczków stemplowych w cenie po 50 K., 100 K. i 200 K., które pojawią się w ciągu miesiąca sierpnia b. r. i będzie je można nabywać w Kasach powiatowych względnie u upoważnionych sprzedawców.

Przez zaprowadzanie powyższych znaczków stemplowych będzie znacznie ułatwione opłacanie należytości szczególnie od weksli opiewających na wyższe sumy.

F. Nr. 837.

31.

Legitymowanie się przy kupnie drzewa.

Przy nabywaniu drzewa w c. i k. Urzędzie lasowym w Lublinie musi się każdy kupujący wylegitymować (paszport lub karta identyczności).

32.

Zbieranie map.

Podaje się do wiadomości, że osobom cywilnym i szeregowcom, oddającym mapy rosyjskie, wypłacać się będzie wynagrodzenie do wysokości 10 koron.

O wartości znalezionych map rozstrzygać będzie Generalne Gubernatorstwo wojskowe.

33.

Podania o zwalnianie jeńców wojennych.

Podania o zwalnianie jeńców wojennych, przebywających w Niemczech, należy w każdym wypadku wnosić do szefa obwodu względnie prezydenta policji.

Podania takie wnoszone, wbrew przepisom, wprost do ministerstwa wojny w Berlinie, obozu jeńców, generalnego gubernatorstwa lub gubernatorstw wojskowych — będą niszczone bez załatwienia i bez zawiadomienia proszącego.

C. i k. Komendant powiatu:

Juliusz Schneider

pułkownik.

Listy gończe.

Królewsko-Polski Sąd okręgowy w Lublinie poszukuje na zasadzie art. 846 i 847 U.P.K.;

I.

1. Antoniego Dutkiewicza lat 38, stanu wolnego, rel. rz.-kat., st. m. Warszawy, ostatnio zamieszkałego w Lublinie, Bronowice Krótka № 17.

2. Marję Wikiera, uprawiającą nierząd, lat 30, st. wolnego, rel. rz.-kat., m. m. Lublina, ostatnio zamieszkałej ul. Bychawska № 5.

3. Kazimierę Okoń, uprawiającą nierząd, lat 20, st. wolnego, rel. rz.-kat., m. m. Lublina ostatnio żamieszkałej ul. Bychawska Nr. 19 lub 21 —

oskarżonych o kradzież 60 rb. w nocy dnia 24 na 25 listopada 1917 Walentemu Karczmarkowi, bawiącemu w mieszkaniu Marji Wikiera i Kazimiery Okoń przy ul. Bychawskiej № 5.

Rysopis poszukiwanych jest nieznany.

II.

4) Stanisława Sztukę, pomocnika stelmacha w Krzu, gminy Bełżyce, pow. lubelskiego, oskarżonego o kradzież pasów transmisyjnych we wrześniu 1917 r. na szkodę Antoniego Napiórkowskiego w Krzu, gm. Bełżyce. Rysopis Sztuki jest następujący: wzrost średni, włosy blond, oczy duże niebieskie, usta, nos i broda proporcjonalne.

III.

5) Romana Dobrzańskiego, lat 19, stałego mieszkańca m. Warszawy, tymczasowo zamieszkałego w Lublinie, ul. Szopena № 15, rel. rz.-kat., oskarżonego o kradzież bielizny wartości 400 rb. ze strychu w nocy z 1 na 2 grudnia 1917 r. na szkodę Wiktorji Dobrzańskiej z Lublina. Rysopis Romana Dobrzańskiego nieznany.

IV.

6) Stanisławę Dziurzyńską, lat 32, stałą mieszkankę m. Lublina, ostatnio zam. przy ul. Wspólnej Nr. 26, oskarżoną o kradzież pościeli i butów z mieszkania Józefa Jarzynki, dnia 25 lutego 1918 r., ogólnej wartości 400 koron.

Rysopis Dziurzyńskiej nieznany.

V.

7) Jana Knymberskiego recte Sadowskiego, lat 21, rel. rz.-kat., nieposiadającego stałego zamieszkania, oskarżonego o włóczęgostwo z art. 275 k. k. Rysopis Knymberskiego jest następujący: wzrostu średniego, szatyn, bez zarostu, oczy czarne, twarz okrągła.

Osoby, którym wiadome jest miejsce pobytu oskarżonych, winny donieść o tem władzom sądowym lub policyjnym.

Druk „Ziemi Lubelskiej".